

ARI PAULOW

KUOLON KEINU



Kuolonkeinu

Ari Paulow

Kuolonkeinu

SAGA Egmont

Kuolonkeinu

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2005, 2021 Ari Paulow and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728238370

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Kirja perustuu löyhästi tositapahtumiin Pohjoismaissa. Tarinassa esiintyvät henkilöt ja instituutiot ovat mielikuvituksen tuotetta, niin myös useat ravintolamiljööt.

Kiitokset

Kannustuksesta kirjailija Frank Craylle, hyvistä neuvoista Katariina Heilalalle, teknologiasta Jussi Peltolalle ja Matti Kääriäiselle, musiikista HK Karjalaiselle ja Austin Mailer-orkesterille.

Erityiskiitokset Anulle, Ellalle ja Raisalle sekä Oulun seudun ihmisille.

I Osa

Voiko rakkauden helmiä kiillottaa,
ne pystyykö viskillä puunaamaan?
Sisältä polttaa ja korventaa,
mutta miestä vain janottaa.

Tiistai 20.00 – Keskiviikko 02.00

Oli tiistai 10. elokuuta, kesän kuumin päivä. Säämies oli ennustanut, että helle jatkuisi ainakin viikon verran.

Jos minä olisin ennustaja, olisin pysynyt sinä iltana kaksiossani Kasarmintiellä. Olisin juonut pari olutta, polttanut hyvän sikarin ja töllöttänyt aikani kuluksi Idolsia tai jotain muuta idioottimaista tosi-tv-ohjelmaa. Aamulla olisin herännyt levänneenä ja suorinut töihin joko yhden miehen etsivätoimistooni tai toiseen ammattiini, juomanlaskijaksi Pub Liverpooliin, jonka omistan yhdessä serkkuni Arttu Palovaaran kanssa.

Mutta ei, en ole meedio, joten lähdin kapakkaan, vedin pääni täyteen irlantilaista viskiä ja hankkiuduin jälleen kerran ikävyyksiin. Ehkä kuumuus ja taivaanrannassa uhkaava ukkonen saivat harkintakykyni pettämään kohtalokkaasti.

Kahdeksan aikaan illalla istuin kuuden kupin kumarassa Jumprun baaritiskillä ja katselin pintajengin pörinää ympärilläni. Hymyilin ohimennen muutamalle mimmille, mutta

jostain syystä en halunnut edes keskustella heidän kanssaan, muusta puhumattakaan. Silmäilin vain hajamielisesti ympärilläni vellovaa katrasta, joka vaelsi kiimaisena holvihuoneesta toiseen ja läikytteli tungoksessa alkoholia toisten juopuneiden t-paidoille ja leningeille.

Kaiuttimet tunkivat tupakansavuiseen huoneilmaan turruttavaa teknoa, josta en tunnistanut ainuttakaan oikeaa soitinta tai kunnollista melodianpätkää. Yksitoikkoinen rytmi sai vanhempien rahoilla tai opintolainoilla ryyppiskelevän nuorison nytkyttelemään muotikuteiden verhoamia vartaloitaan epämääräisen veltossa tahdissa. Siellä täällä hakuammunta oli ehtinyt jo suuteluasteelle: ahnaat kourat hamusivat kiinteää takapuolta ohuen kesämekon läpi, vihjaukset muuttuivat lupauksiksi. Kikatus ja ääliömäiset tokaisut kaikuiivat korvissani kimeinä kuin ruoskan sivallukset.

Vartin yli kahdeksan olin jo saanut tarpeekseni. Tilasin Arvolta viskin ja saman tien vahtimestarilta taksin.

En muista miksi annoin Viimaselle ohjeet ajaa siihen Myllyojan pömilään, johon en aikaisemmin ollut jalallani astunut. Siinä vaiheessa en edes muistanut miksi ryyppäsin. Puolen tunnin kuluttua nojasin joka tapauksessa rämisevään jukeboksiin surkeassa luolassa, joka viranomaisten olisi pitänyt sulkea jo aikoja sitten, jos maassamme noudatettaisiin alkoholilainsäädäntöä edes nimellisesti.

Mutta paskaakos tässä, tuumin siemaillessani irlantilaista voimajuomaa, jota rohkenin epäillä vedellä jatketuksi. Parempi tämäkin kuin katsella hopealusikka suussa syntyneitä pentuja keskustan juppijuottoloissa.

Hittojako minun täytyi välittää tatuoidusta siilitukasta, joka naurettava hikipaita lihaksikkaan ylävartalonsa verhona kiersi

pöydästä toiseen uhoamassa, että oli päässyt Pelsolta viikko sitten ja että kunhan Ronttikin saisi kakkunsa syötyä, he pistäisivät pari tyyppiä kylmäksi.

– Ne vitun ählämit ansaitsee kuolla koska ne on panneet Rontin muijaa sillä aikaa kun se on lusimassa ja tarjotkaa kalja ettei tartte pistää naamaa pahalla mieleen, tyyppi toittotti yleisölleen.

Ja piruako minulle kuului, että hilseilevää baaritiskiä ja muutamaa nuhuista pöytää kansoittivat vain sammumispisteessä toisiinsa nojaileva pariskunta ja puolikymmentä vanhaa lähiöjuoppoa, joiden suusta valui enemmän nestettä kuin sinne meni.

Vielä vähemmän minua kiinnosti paikan ainoa valopilkkua, levyautomaattia tutkiva nuori nainen, joka olisi voinut olla kaunis, ellei blondatun tukan juurikasvu olisi erottunut niin selvästi ja elleivät kasvot olisi olleet aivan liian voimakkaasti meikatut.

Siinä vaiheessa iltaa en perustanut kenestäkään. Halusin vain kiskoa nuppini turvoksiin ja lähteä nukkumaan huonon humalani pois.

Lopulta levaria näplännyt mimmi sai Jamppa Tuomisen vonkaamaan ”Yritetään yhdessä vielä”. Haalistuneessa farkkuasussaan hän näytti murmanskilaiselta huoralta tullessaan pyytämään tulta pinkiksi maalattujen huultensa välissä huolettomasti roikkuvaan savukkeeseen.

– Mitä äijä, tyyppä kujersi metelin yli. – Tarjootko liekin, kun pääsivät iteltä tikut loppumaan?

Baariprinsessan ääni oli täsmälleen niin käheä kuin olin arvellutkin sen olevan. Hän hymyili juopuneesti, mutta panin

merkille hänen silmiensä pilkahduksen. Mimmi oli jo arvannut, etten kuulu paikan kalustoon.

Tarjosin hänelle tulen vanhasta Zippostani ja sytytin itse Sibeliuksen.

– Olepa hyvä, mutta älä vedä henkeen, varoitin. – Askin kyljessä lukee, että tupakka tappaa. Se kannattaa ottaa vakavasti.

Tyttö hymähti valjusti ja kiskaisi kunnan henkoset. Sitten hän puristi minua olkavarresta hyväksyvästi virnistäen.

– Sinä oot ookoo sälli. Mutta mikä sun nimi on? Et taida olla täkäläisiä?

Olin murjaista jotain ilkeää lähettääkseni blondin tiehensä, mutta jokin hänen katseessaan sai minut luopumaan ajatuksesta. Vaistoni kertoi, ettei hän ollut näiltä kulmilta yhtään sen enempiä kuin minäkään.

– Hackmaniksi ovat haukkuneet, sanoin varautuneesti. – Jesse on etunimi, toista ei ole.

Pidin ääneni matalana, vaikka tuskin se kauas kuuluikaan musiikin yli. Huomasin, ettei neito tunnistanut nimeäni, mikä oli hyvä. Tässä kaupungissa ei ole monta yksityisetsivää, eivätkä kytät ole kovin korkeassa kurssissa tietyissä piireissä.

– No, sittenhän sinä olet kuin Rokan Antti, tyttö naurahti ja ojensi kätensä. – Minä olen Maija-Liisa Vimpari, mutta sano Maiskuksi. Ei mua ole sanottu Maija-viiva-Liisaksi rippikoulun jälkeen.

Puristin hänen kättään, jonka ote oli yllättävän tiukka. Mimmi ryysti olutlasinsa tyhjäksi ja jatkoi hieman sumealla äänellä:

– Mitä muuten a nice guy like you is doing in a place like this? Bossin bleiseri ja kaikki. Ei ole kuule ihan jokapäiväinen näky tässä mestassa, sen voit uskoa.

Maija-Liisa lausui englantia täydellisellä länsirannikon aksentilla, ja hän oli oikeassa. Olin tosiaan hieman ylipukeutunut illan tilaisuuteen.

– Mitäs tässä, kannäämässä kuten näkyy, murahdin rehellisesti. – Entä sinä? Mitä tuollainen *Tuntemattoman* tuntija täältä etsii, itseään parempaa seuraako?

Viittasin nurkkapöytään, missä siilitukka parhaillaan houkutteli umpitunnelissa olevaa ukonrahjusta miestenhuoneeseen. Ryypylle tietysti, maksoihan kossu tiskillä kokonaista kolme euroa. Siilitukka huomasi eleeni ja mulkaisi minua kuin kettu kananraatoa. Onneksi hänen kiinnostuksensa sannahti nopeasti.

Maisku vilkaisi tyyppiä ohimennen.

– Jaa, sinä huomasit. No joo, myönnetään. Minä oon kyllä tuon kanssa täällä, mutta ei me olla yhdessä, siis niinku sillä lailla. Ei se ole mun kundikaveri, jos sitä ajattelit.

– Kävi mielessä, urahdin lyhyesti ja nyökkäsin tiskille. – Otatko paukun, minä voin joutessani tarjota?

– Voin ottaakin, Maisku sanoi. – Mutta yks pikku juttu ensin. Mistä tiesit, että minä oon täällä tuon Jaken kanssa?

– Eipä siihen Einsteiniiä tarvittu, hymähdin. – Tuskin sinä näihin kanjoneihin olet yksin päätenyt, vielä vähemmän noiden huru-ukkojen völjyssä.

Maija-Liisa virnisti jälleen ja tunnusti että musta ryssä maistuisi. Toiveen kuultuani lähdin kohti tiskiä, missä roikkuposkinen baarimikko oli katsellut meitä levottomasti jonkin aikaa.

Pian huomasin että henkilökunnan psykologinen silmä toimi moitteettomasti. Pääsin tuskin puoliväliin salia, kun siilitukka

pomppasi tukkimaan tieni ja aloitti dialogin ainoalla osaamallaan tavalla.

– Mikä jätkä, minne matka? Eikö kaupungista löytynyt kapakoita, kun piti tulla tänne asti ilmaa pilaamaan? Mitä, häh? Kuulitsä kun mä puhuin sulle?

Tyyppi irvisti muka tuttavallisesti, mutta ele oli täyttä fuulaa. Luin hänen silmistään, että tarvittaisiin vain pieni kipinä ruudin syttymiseen.

– Ei kai tässä kummoisia, vastasin lauhkeasti. – Ajattelin nauttia yhden virkistävän aperitiivin täällä viihtyisässä ravintolassanne.

Siilitukka rypisti kulmiaan, joten kohotin tyhjiä lasejani hänen nähtäväkseen: – Janottaa kuin veepeekoon hevosta, mutta tiskiltä saa varmaan ensiapua tilanteeseen.

Ponnistelin kuulostaakseni ystävälliseltä, mutta siilitukka hiiltyi heti.

– Vittu mä sitä tarkoita, hän kurahti. – Mitä sä nuhjaat ton Maiskun kanssa? Se on Rontin muija, niin että sun kannattaa jättää se rauhaan jos et halua kärsiä.

Naapurin pinna oli lyhyt kuin savolaisen esileikki. Blondikin tiiraili meitä rauhattoman näköisenä, joten päätin pitää kieleni kurissa. Oli viisainta jatkaa matalalla profiililla.

– Otahan iisisti, tynnyttelin heppua. – Juteltiin vain niitä näitä. Minä nappaan vielä yhden drinksun ja häivyn sitten omille teilleni.

– Niin se on parempi, siilitukka murahti. – Ja tuot mulle kanssa. Kossuivissyn.

– Asia selvä, lupasin nöyrästi. – Sulle kossuivissy.

Mies oli tikahtua mahtiinsa, katseli pitkin salia nähdäkseen olivatko kaikki huomanneet hänen urotekonsa. Menin tiskille ja

tilasin juomat kyypparilta, jonka kasvot toivat mieleen antiikin riippuvat puutarhat. Lerppanaama työnsi paukut eteeni, mutta katsoi asiakseen huolehtia myös terveydestäni.

– Ole varovainen tuon Jaken kanssa. Se vahtii Rontin emäntää niinku joku vitun hurtta. Sitä sieppaa, kun ei itte saa siltä.

– Huomasin kyllä, rauhoittelin miestä. – Ole huoleti. Minä en ainakaan aloita mitään.

– Hyvä. Vituttaa aina luututa lattiat ja lakaista lasinsirpaleita ympäri kämpppää.

Heitin baarimikolle vitosen ylimääräistä ja palasin jukeboksin luokse. Nyt Jamma jo valitti, että ”Minkä aamu toi, sen ilta aina vei”. Siilitukka työntyi parhaillaan vanhan tenukepin kanssa sermin taakse vessaan, joten laitoin hänen kossunsa pöydälle. Maiskun mustiksen annoin hänelle käteen.

– Siinäpä tuikku murheeseen, sanoin. – Niin että skool vaan!

Blondi kilisti kanssani, mutta hymy oli kadonnut hänen kasvoiltaan.

– Se siitä sitten, hän puuskahti. – Nyt sinä tiedät kuvion. Mun kundikaveri on lusimassa, ja tuo Jake kyttää, etten pääse tekemään tuhmia. Mun imago taisi romahtaa sun silmissä heti kerralla, enkä ihmettele. Voi paska mitä elämää!

Tyttö sylkäisi ”elämän” kuin pilaantuneen lihanpalan suustaan. Mustaryssä katosi hänen lasistaan yhdellä ryppyllä. Nyökkäsin lyhyesti ja imaisin viskistäni ohuen siivun. Jotenkin tuntui, että nyt ei kannattanut vetää lāskejä silmille.

– Tiedän millaista se on, totesin. – Taidat olla melko lailla nalkissa?

Maisku tuhahti katkerasti.

– Arvaa montako kertaa oon yrittänyt tehdä bänät Rontin kanssa, mutta joka kerta on tullut turpaan. Ja sillä aikaa kun se on linnassa, joku sen perskärpäsistä on aina väijymässä meikäläistä. Saan varmaan lopun ikääni uida tässä helvetin liemessä.

Typykkä aikoi sanoa vielä jotain, mutta vessasta kuuluva ryminä keskeytti hänet. Kumahdusten seasta erottui vaimeita avunhuutoja, jotka kuitenkin loppuivat nopeasti. Hiljaisuutta kesti muutaman sekunnin, sitten kumiseva jytkke alkoi uudelleen. Hetken kuluttua koko talo tärisi kuin maanjäristyksen kourissa.

Katsahdin baaritiskille, missä lurppaposki selasi vaivautuneena iltapäivälehteä. Mies ei kuullut muka yhtään mitään, vaikka mäiske olisi herättänyt barbituraatteja popsineen karhunkin talviuniltaan. Ravintolavieraat tuijottivat laseihinsa yhtä kuuroina. Jos televisiosta olisi tullut viittomakieliset uutiset, he olisivat seuranneet lähetystä herpaantumattoman kiinnostuneina.

Tökkäsin lasini Maija-Liisalle: – Pidä tätä. Mulla ei mene kauan.

Harppasin miestenhuoneen ovelle parilla loikalla. Tyttö yritti estellä huutamalla jotain jälkeeni, mutta en kuunnellut häntä. Kiskaisin oven auki ja ryntäsin toilettiin takinliepeet liehuen, enkä tehnyt sitä hetkeäkään liian aikaisin.

Siilitukka puristi vanhaa juoppolallia kurkusta ja jyskytti tämän takaraivoa peltiseen käsipyhettelimeeseen. Toisella kädellään hän riuhtoi lompakkoa nuhjuisten tuulipuvunhousujen taskusta. Äijä pysyi vielä miten kuten tolpillaan, muttei ollut enää kunnolla älyissään. Hänen kasvonsa olivat kauttaaltaan veressä, jota oli roiskunut myös lattialle ja pitkin seiniä.

Oululainen yksityisetsivä Jesse Hackman on nähnyt urallaan melkein kaiken – onhan mies työskennellyt yksityisetsivänä Oulun lisäksi New Yorkissa. Hackman kuitenkin yllättyy, kun hän saa työkseen erikoisen murhaepäilyn. Aivan tavallinen paikallinen mies nimittäin epäilee olevansa murhaaja, koska näkee väkivaltaisia näkyjä. Mistä on kyse? Onko mies syyllinen vai syytön? Hackmanin on aika ryhtyä töihin ja selvittää mysteeri.

Ari Paulow (s.1954) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti dekkareistaan. Dekkarien lisäksi Paulow on julkaissut myös nuortenkirjoja. Paulow työskenteli pitkään ravintoloitsijana kirjailijan työnsä ohella.